

(המשך מעמוד 39)

בדיקה שלא תאריך יותר מרקה וחצי. לשם כך הומין אותה לפגישה למחרת היום, ליד תחנת הרכבת בצפון תל-אביב.

משהו הציק לחילת האיני טלינגטית. מיד כאשר ירדה מהמכונית, רשמה לעצמה את מיספרה. היא מיהרה לקרוב מישפחה שהיא גינקולוג, ושאלה אם מכיר רופא בשם דר. רויזמן בבית-החולים תל-השומר. הקרוב בדק ומצא שאין רופא כזה שם. החילת לא הלכה לפגישה והתחנת הקצינה בצה"ל. היא נתנה לה תאור מלא של הרופא ואת מיספר מכוניתו. הקצינה אמנם ראתה את גור עומד ומחכה לא רחוק מהמכונית מתוצרת פנז, שאת מיספרה רשמה חברתה. חילת וז נטלה יוזמה והשיגה את שמו וכתובתו של הבעלים הראשון של המכונית. אלא שזה היה אדם אחר ולא גור, כנראה בעליה הקודמים של המכונית.

בשלב זה נזחה הנערה את חיפושיה. בסופו של דבר הוא לא עשה לי כלום, והתנהג אליי מאוד בנימוס, הסבירה. רק אחרי כמה חודשים, כאשר קראה בעיתון שנתפס אדם המתחזה לגינקולוג, פנתה מיוזמתה למישרת וסיפרה את סיפוריה. אני בטוחה שזה הוא, אמרה לחוקר.

שיטותיו של גור השתנו שוב. הוא חזר להיעזר במרדף המודעות כערי תונים, אולם הפעם חיפש פקידות למישרתו. כתביהאשום האחרון הכיל כמה פירוט. כנראה שהתייחסו למעשים מגונים שאותם עשה גור בפקידות שבאו למישרדו לחפש עבודה.

הגישה החדשה הייתה הראות לצעירה מלחמה של גורים שהאדם יבאה החברה שלו מחוץ-לארץ, ולהציע לה למרוד אותם. כאשר התפגש עליה, הצחק והלכח, היה גור מנפול ערצה, מבקת, ובנסה לגעת בחזה או בחלקים אחרים של גופה. בתחילת המישהש כפר גור בכל האשמות. הוא טען כי פקידות שפוטרו עלילות נגדו. למקום בו והמצאו עלילות נגדו.

הוא נעצר עד תום ההליכים, אך הסניגורית שלו, עורכת-הדין ליבנת ריזר, ייקחשה מבית-הדימהישפט לתת לו שישה ימי-חופש. היא ספרה, כי בירו רשיון יבוא לברזל בסכומים ענקיים, ואם לא יוכל לממש אותו, יפסיד כספים רבים.

המישהש נענה לבקשה, ושחרר את גור לשישה ימי-חופשה. אולם עוד כטרם הצליח גור להוציא כף רגלו מבית-המעצר, ביקשו חוקרי מישרתה אחרים, מאגושי של בנימין זיגל, לעצור את גור מיד לחקירה חדשה, בעניין זיוף אותם הרשיונות עצמם, שבנגללם יצא לחופשי.

בעניין הרשיונות הברזל עדיין בחקירה, אולם השבוע חזר בו גור מכפירתו במישהש בעניין המעשים המגונים והתחזויות לאחר, הוא עשה עמיבות טיעונית. הוודה במיבות העביעות.

בעדותו ביקש רחמים. הוא אמר, כי קיבל כבר את עונשו מדי אלוהים. אישרי עוזה את ילקחה את הילדים, את ספרו, הוא גולל את תולדות חייו, את ילדותו הבודדה, כאשר היה בן וקטנים למישהפחה מרובת ילדים.

הוריו היו וקנים ולא נתנו לי אהבה ותשומת-לב, אמר, הבעיה שלי זועקת לפיתרון. נוסו כבר נגדי לרכיב מעצרי. אני מבקש הזדמנות לשקם עצמי מבחינה נפשית וחברתית, או יבואו כולם על סיפוקם.

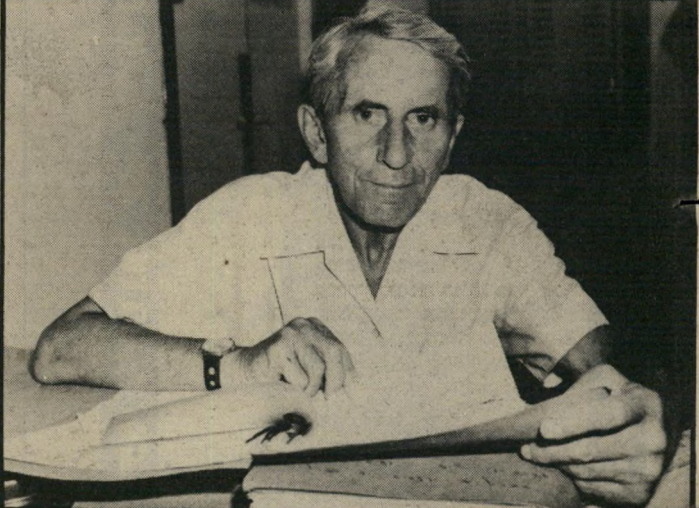
השופט חסון נראה סקפטי במקצת לסיכויי השיקום של גור. והוא ארם בעל דחפים להציג את עצמו בצורה מסולפת. הוא משיג טובות הנאה מיניות ואחרות בעיקבות זור, ציין, כאשר ביקשה הסניגורית להביא עדי-אפי.

לסניגורית נותר התפקיד הקשה להציע לבית-הדימהישפט דרך חדשה לשיקומו של גור, שעבר כבר תקופות מאסר ותקופות-אישון — ותמיד חזר לסורו.

עבים ומהודרים. הספרים היו מכוסים אבק כבד, וכולם ללא יוצא מהכלל היו מונחים על המרף כשראשם למטה.

אזיקי רגליים

כ אשר חזרנו לשכם מועד שנקבע להמשך המישפט, החל

פאתולוג בלוד מומחה ישראלי

כבר צום הרמדאן, מזכיר התובע התנצל לפנינו על שבגלל הצום אינו יכול לכבד אותנו במשקה, אך בית-הדימהישפט פעל כרגיל.

כאשר ביקשתי לברר את גורל לבקשתנו לצלם בבית-הדימהישפט, אמר לנו השופט רוכב העברית כי ברר את העניין, והסתבר לו שיש הוראה שלא לתת כל מידע על תיקים לעיתונאים ואנשי הטלוויזיה, ולא להרשות צילומים. בלי אישור מקצידיהמטה צילומים. הוא איחזר בערבית עם מזכיר התובע, וזה שלף מתיקיו מיכתב ערבית, והסביר כי בתודש מרס השנה הישראלית הוראה כזו מקצידיהמטה האכזבה שניכרה היטב על פנינו גרמה למזכיר לומר לנו, כי המישפטים הם פומביים, את דלתות בית-הדימהישפט לא סגרו לפני הקהל וגבול להיות נוכחים במישפט. מתוכלו גם לבקש מהנשיא לצלם, אבל אני כבר אומר לכם מה תהיה תשובתו, אמר השופט. התובע ליווה אותנו שוב ללישכתו של נשיא בית-הדימהישפט. ליד הלישכה, במסדרון הצר, ישבו על הארץ שני בחורים צעירים, עציירים. הם היו לבושים בחליפות מודרות, כאלה שלובשים בישראל עובדי הברות הדלק, חולצה כתומה שחפתיה וצווארונה חומים, ומיכנסיים חומים. מעל החזה היה רקום שמו של כל אחד מהצעירים.

אנוואר נסאר, שנאשם ברצח הוקן, נראה כמו נער בן 17. שערו היה חום וגתולת ועיניו תמימות. הוא קם על רגליו ומרגליו את האזיקים, והכניסוהו ללישכת-הנשיא.

נשק הרצח אבנים מקומיות

משפט פריצה מתוקה

בגלל מחלת בנו הקטן שוחרר הנאשם בפריצה, למרות שנתפס בבג.

זו היתה הצלחה גדולה מאוד של מישרת לוד. בחצות לילה ארכה המישרת ליד בית-החורש קפה קור, קונצ'רן עמית, ותפסה בכף שלושה בחורים, שפרצו למיפעל במפתחות מותאמים. הפורצים הוציאו והחלו גרולות של המשקה התמוך והחלו להעמיס אותו על משאית גנובה.

כל השלושה נתפסו בשעת מעשה על-ידי המישרת ונעצרו. אחד הפורצים היה שומר המיפעל, על-דבריו כתבי האישום שיתף פעולה עם השניים האחרים ופתח להם את השערים. המתכנן העיקרי והמוח מאחורי הפריצה היה, לרוברי כתביהאשום, מאיר אזולאי מלוד. הבחור השלישי היה יוסף מרסיאנו, חברו של אזולאי, שהגיע אליו יום לפני הפריצה מחצור הגלילית.

לנזח מהצרות. התיבצה ביקשה לעצור את כל השלושה עד תום ההליכים המישפטיים. והשופט רויז ולך נעתר לבקשה.

אולם סניגורו של מרסיאנו, ררוז מקרוין, ביקש לשחרר את מרשו. הוא הסביר כי נוכחותו של מרסיאנו כפרי זה היתה בלתי-מתוכננת ומיקרית. מרסיאנו מכיר את אזולאי מהתקופה בה התגוררו שני הגברים הצעירים בחצור הגלילית. אזולאי עבר משם ללוד, ואילו מרסיאנו נשא אשה ומגדל שני ילדים בחצור. הוא עובד של שני עבדים כמפעיל לשימורים בגליל, ואין לו שום מפעיל.

בתקופה האחרונה חלה בנו הפעוט, שטרם מלאו לו שנה, בולקטרידות קשה. תשק פעמים גרפא מהמחלה זו שבה התקפו מרסיאנו ואזולאי וזו מתחלפים יומם ולילה ליד מיטתו של בנם הפעוט.

הסניגור הסביר לשופט, כי מחלת התינוק לפעם במצבו הנפשי שלו. האב הוא עוב לפעם את עבודתו וביתו, ונסע לחברו בלוד כדי לנח מצרותיו. אולם דווקא שם התפתה לצאת לבעבודה קלה, ונלווה לאזולאי בפריצה.

השופט ולך ביקש לראות תעודות רפואיות התומכות בגירסת מרסיאנו, ואלה הומצאו לו על-ידי הסניגור. השופט השתכנע, ושחרר את מרסיאנו בערובה עד לסיום המישפט.

משפט הבעל כמסיג גבול

תקדים מישהש מאפשר לאשה לקבל מחצות ערבה של הדירה המשותפת כפנייה.

כאשר בותר בתיה וינגרוב גילתה כי מישהש נבעל את הדלת, החליף את המנעול וסירב להניח לה לחזור לדירתם המשותפת.

הדבר היה לפני כארבע שנים. בתיה פנתה מייד לעורך-הדין שגיא וביקשה את עזרתו.

הדירה שבה התבצר בעלה של בתיה היתה משותפת לשניהם ורשמה על שם שניהם, ולאשה לא היה מקום מגורים אחר. עורך-הדין שגיא פנה לבית-הדימהישפט וטען, כי מכיוון שהבעל גירש את האשה מהדירה, הרי שהוא נמצא בחלק השייך לאשה לו כמסיג גבול, שכן היא לא הרשתה לה להשתמש בדירה בלעדית. לכן ביקש עורך-הדין כי בית-הדימהישפט יחייב את הבעל למכור את הדירה, ובערבה, כדירה פנויה. להתחלק עם האשה.

צו פריצה. השופט אליהו דיאמנט שמע את כל הראיות וקיבל את בקשתה של האשה. גם בית-הדימהישפט המחוזי קיבל בערבור את השקפתו זו של עורך-הדין שגיא. אולם

הבעל סירב למסור את מפתחות הדירה, כדי שאפשר יהיה להעדיף אותה ולהאריזה לקונים. עורך-הדין ביקשו בעתירה בבית-הדימהישפט העליון לרשות את ביצוע מכירת הדירה עד להכרעת הדיון בבית-הדימהישפט העליון. אולם השופט שלמה לוויין ראה עתירה זו, ונתן הוראה למכור את הדירה מייד.

פרקליט מקרוין האורח נאשם

תקדים זה יפתור בעתיד כנראה גם בעיותיהן של נשים אחרות, שבעליהן השתלטו על רירתם המשותפת או למכרה.

דרכי אדם המתונים - הביתה

צעיר ערבי, שגינה את רצח עיצאם סרטאווי, פוטר ממקום עבודתו.

אני מגנה את רצח עיצאם סרטאווי ומגנה את הטיעור, בכל מקום שהוא נמצא ומכל צד שהוא, אמר הצעיר אחמד אברעישיש, פלסטיני תושב בית-אומר שליד חברון. הוא אמר זאת לכתב הטלוויזיה בערבית, יום אחרי שנרצח נציג אשף באינטרנציונל הסוציאליסטי. הראיון שודר גם במהדורה העברית של מבט.

בתוך ימים פוטר הצעיר ממקום עבודתו.

צברעישיש עבר במיפעל לייצור מדידות ואותות ושוב הומין מישרד הביטחון את אותות מילחמת-הלבנון. המיפעל נמצא ברוממה בירושלים, ומנהלו הוא חיים מורו. ספר אברעישיש: למחרת השידור סייר במיפעל חבר לעבודה בשם אלי. הוא סיפר לכל העובדים שבני עבד מדינה פלסטינית מנהל-העבודה, יעקב, התחיל להתגונן בי ולקלל אותי, ולקרוק לי מילים גסות כמו 'תודיינו אותה ואשף', שילכו כל הפלסטינים לעזאזל.

כאשר גברו הקולות, קרא לי מורו למישרד ואמר לי: 'קיבלתי אותך לעבודה כי רציתי לעזור לך, אבל אני כבר לא רוצה אותך. תמיכתך באשף בטלוויזיה עלתה לך ביוקר'. הוא שלח אותי הביתה. עד כאן סיפורו של הפועל, שלרוע מזלו ריאיון בטלוויזיה. מצבו של אברעישיש הוא רע ביותר. הוא אב לשלושה ילדים, ואין הוא זכאי לרמי-אבטלה והוא מתקשה במציאת מקום-עבודה אחר במיקצועו. כאשר התבקש מורו להגיב על פרשת פישור-העובד, טען שכל דברי אברעישיש הם שקר, אך סירב לפרט.